

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντακτικὴ αἰτῶν

Κ* ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ ἐν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτίπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ διαζύγια. Η! Ἡ Ζυρ. (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ δος Βιρῆνης Νικολαΐδου). — Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις (ὑπὸ ἐρασιτέχνιδος). — Ἡ Δεκαετηρὶς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. Ἡ προβλεπτικὴ φιλανθρωπία τῶν Ἀγγλίδων (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. Συνταγαὶ Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Ἡ Εἰκὼν (ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη).

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Πόσοι λοιπὸν φραγμοὶ καὶ πόσαι δυσκολίαι καὶ πόσα προσκόμματα διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ζεύγους, κατὰ τοῦ ὁποῦ ἐν ὁλόκληρον κοινωνικὸν καθεστὸς ἔχει συνωμόσει, κατὰ τοῦ ὁποῦ νόμοι πολιτικοὶ καὶ νόμοι ἐκκλησιαστικοὶ δίδουν τὴν χεῖρα, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου τόσον παρὰ τούτων, ὅσον καὶ παρ' ἐκείνων, τόσον παρὰ τῆς κοινωνίας, ὅσον καὶ παρὰ τῶν ἀτόμων ὁ γάμος ἐθεωρήθη ὁ ἀπαραίτητος σκοπὸς τῆς ζωῆς καὶ παράγων πολύτιμος τῶν μεγάλων λαῶν καὶ ἐθνῶν.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι εὐθὺς ὡς ἡ ἡλικία χύσῃ τὸ παγερὸν περιβάλλομα τῆς εἰς τὰ αἰσθήματα, καὶ ἡ λογικὴ ἢ ψυχρὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν καρδίαν καὶ αὐτὸ τὸ φυσικώτερον τῶν δικαιωμάτων τῆς, τοῦ νὰ πονῇ καὶ νὰ συγκινῆται, αὐτοὶ οἱ παθόντες, αὐτοὶ οἱ γονεῖς οἱ ὅποιοι τόσας φορὰς εἰς τὴν νεότητά των ἐκλαύσαν καὶ ἐστέναξαν καὶ ἡσθάνθησαν τὴν ἀπόγνωσιν νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ψυχὴν των, αὐτοὶ πάλιν οἱ ἴδιοι γίνονται παρὰ τῆς εἰς πολλοὺς τῆς δυστυχίας τῶν ἐγγάμων παιδιῶν των.

Ἐπαναλαμβάνουν καὶ αὐτοὶ, προκείμενου περὶ γάμου, ὅσον ἀσυμβίβαστος καὶ ἂν εἶναι, ὅτι εἶχαν εἶπει καὶ οἱ ἰδικοὶ των γονεῖς, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ αὐτῶν. Καὶ γίνεται ἡ πενθερὰ διὰ τὴν νύμφην καὶ ὁ γαμβρὸς διὰ τὴν πενθερὰν ἀκριβῶς ὅτι ἦσαν καὶ δι' αὐτοὺς οἱ ἰδικοὶ των εἰς τὴν νεότητά των.

Καὶ μᾶς ἀρκεῖ βεβαίως νὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῶν γονέων μετὰ τὰ ἔγγαμα τέκνα των, διότι ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται πόσον δύσκολον εἶναι νὰ μεταβληθῶν οἱ ὄροι, ὑπὸ τοὺς ὁποίους συνάπτονται σήμερον οἱ γάμοι, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γονεῖς, οἱ περισσότερον ὄλων πονοῦντες τὰ παιδιὰ των καὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν εὐτυχίαν των, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἂν κὶ παθόντες, δὲν ἔλαβαν ποτὲ τὸν κόπον νὰ μεριμνήσουν καὶ προβλέψουν, ὅπως προλειάνουν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ παράσχουν περισσοτέρας ἐγγυήσεις εὐτυχίας εἰς τὰ τέκνα των.

Διὰ τοῦτο ἡ μέχρι χθὲς νύμφη, ἡ ὁποία ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εἶχεν ὑποστῆ μίαν ὀδυνηρὰν καὶ βασανιστικὴν συμβίωσιν μετὰ τῆς πενθερᾶς τῆς, δὲν διστάζει νὰ δεχθῇ νὰ συνοικήσῃ μετὰ τοῦ νυμφευομένου υἱοῦ τῆς καὶ μοιραίως, κατ' ἀνάγκην νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ διὰ τὴν νύμφην τῆς ὅ,τι ἦτο καὶ ἡ πενθερὰ τῆς δι' αὐτήν.

Ἡ τραγωδία τότε ἐπαναλαμβάνεται μετὰ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ θῆμα τῆς χθὲς μεταβάλλεται σήμερον εἰς δῆμιον καὶ συντελεῖ περίπου εἰς τὴν δυστυχίαν ὄχι μόνον τῆς ξένης κόρης, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τέκνου τῆς.

Βεβαίως ὁ κανὼν αὐτὸς ὁ παγκόσμιος ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του. Καὶ ὑπάρχουν πενθερὰ πολῦτιμοι, ἀλλὰ τόσον ὀλίγοι, ὥστε νὰ χάνωνται μέσα εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν πενθερῶν, τὰς ὁποίας αἱ περιστάσεις κάμνουν κακὰς καὶ δυστρόπους.

Καὶ τὸ δυσάρεστον αὐτὸ παρατηρεῖται περισσότερον εἰς τοὺς λαοὺς, τοὺς ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένους, εἰς τοὺς λαοὺς οἱ ὅποιοι ἐμμένουν εἰς τὰ πατριαρχικὰ ἔθιμα καὶ τὴν δεσποτικὴν ζωὴν, καθ' ἣν ἡ νεότης ἐλάχιστα ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς αὐτῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτενεργοῦ δράσεως, καθ' ἣν ὅλοι ἓνα καὶ μόνον ἀναγνωρίζουν ἄρχοντα καὶ κύριον: τὸ γῆρας, τὴν λευκὴν κόμην καὶ τὰ

ρυτιδωμένα μέτωπα.

Βεβαίως ενέχει πολλήν ποιήσιν ή λευκή κόμη, και τὰ ρυτιδωμένα μέτωπα επιβάλλουν πολλήν σεβασμόν και τὸ γήρας ἐν γένει φέρει τὴν πολυτέλειαν συμβολήν του τῆς μικρῆς πείρας εἰς τὴν νεότητά. Βεβαίως εὐλογημένος εἶναι ὁ οἶκος, εἰς τὸν ὅποιον παραστᾶται ἀνεκτίμητοι και θεμελιωταὶ σεβαστοὶ οἱ γέροντες, ἔχουν πάντοτε μίαν θέσιν τιμητικὴν πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν και πέρνουν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἐγγονοὺς ὅλας τὰς θωπείας και ὅλα τὰ παίγνια, τὰ ὅποια αὐτοὶ ἐδαψίλευσαν ἄλλοτε εἰς τὰς νεαρὰς ὑπάρξεις τῶν παιδιῶν των. Βεβαίως τὰ λευκοστεφανωμένα μέτωπα εἶναι ὠραῖα στολισματα μιᾶς αἰθούσης και εἶναι ὡς περιγραμναι ἀρχοντιᾶς τῆς υἱικῆς ψυχῆς και ὡς οἰκόσημα εὐγενείας και ὅταν ἀκόμη ἡ καταγωγή και τὸ παρελθόν των ὑπῆρξεν ἀφανὲς και ἄσχημον.

Ἄλλὰ τὸ γῆρας εἶναι ἡ παρακμὴ και δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀρχῇ και νὰ διοικῇ και νὰ κανονίξῃ τὴν δρᾶσιν τῶν νέων και τῶν ἀκμαίων. Τὸ γῆρας εἶναι τὸ παρελθόν και οἱ βλινοντες ἀναδρομικῶς πρὸς τὰ ὀπίσω δὲν ἔχουν νὰ ἐλπίζουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ μέλλον. Τὸ γῆρας ἀτενίζει πρὸς τὸν οὐρανὸν και ἡ νεότης πρὸς τὴν γῆν και πρὸς τὰς ἀπολαύσεις της. Τὸ γῆρας δὲν βλέπει πλέον τὸ φῶς και τὰ ὠραῖα πράγματα, τὰ ὅποια χρυσώνει με τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνάς του, ὅπως τὰ ἔβλεπεν εἰς τὴν νεότητά και διὰ τοῦτο ἀρέσκειται εἰς τὸ ἡμίφως και εἰς τὴν μόνωσιν. Τὸ γῆρας, ὁ χειμὼν αὐτὸς της ζωῆς, μόνον ψύχῃ και πάγους και καταγιγῆσκοντο γύρω του και ὀλίγοι εἶναι αἱ ἠλιόλουστοι ἡμέραι τῆς χαρᾶς, ἃς ἡμπορεῖ νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν θάλλουσαν και ἀνθοῦσαν νεότητά.

Και δι' αὐτὸ συμβαίνει νὰ γίνωνται δυσάρεστοι οἱ καλλιτέροι και ἀγχιώτεροι γέροντες, ὅταν ἐπεμβαίνουν εἰς τὰς σχέσεις και τὴν ζωὴν τῶν νέων συζύγων και ἐγγονῶν των. και διὰ τοῦτο ἡ λέξις πενητὴρ ἡρεῖ παντοῦτε δυσχερῶς ὡς μίαν ἀπειλὴν και ἐν φόβῳ τῆς και ἔμεινε πλέον προσημωμένη ὁ τίτλος, ἀκόμη και ὅταν πρόκηται διὰ τὰς πλέον ἀγχιῶς και εὐγενεῖς τοῦ κόσμου ὑπάρξεις. Καὶ διὰ τοῦτο τὰ πλεῖστα τῶν διαζυγίων και τῶν φανερῶν, τὰ ὅποια ἡ ἐκκλησία ἀναγνωρίζει, και τῶν μυστικῶν, τὰ ὅποια ὁ ἐσωτερικὸς βίος τῶν ἀτόμων δημιουργεῖ, ὀφείλονται εἰς τὴν συνύπαρξιν και συμβίωσιν τῶν γονέων μετὰ τῶν ἐγγάμων παιδιῶν των, και εἰς τὸ κύρος, τὴν αὐθεντίαν και τὴν τυραννικὴν ἐνίστε δεσποτείαν, ἣν νομίζει τὸ γῆρας και ἡ παρακμὴ ὅτι δικαιούται νὰ ἐξασκῇ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς και τῆς νεότητος.

GYP

Πρὶν νὰ ὀδηγήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομησῆς δὲ Μαρτέλ δὲ Ζανβίλ δὲ Μιραμπώ, εἰς τὸ Neuilly, εἶνε περίεργον νὰ μάθουν, ἀπ' ἐδῶ και ἐκεῖ, τί σκέπτονται διὰ τὴν Gyp οἱ διάφοροι. Ἡ γνώμη τοῦ Ἄνακτολ Φράνς μένει πολυτίμος: Θεωρῶ τὴν Gyp διὰ μεγάλην φιλόσοφον λέγει, και ἂν μ' ἐρωτήσουν πῶς ἐννοῶ τὴν λέξιν αὐτὴν ὅτι ἀπαντήσω, ὅτι τὴν ἐννοῶ ὅπως πρέπει. Θὰ ἀπελπιζόμεν ἂν αὐτὸ ἐφαίνετο ὡς παράδοξον, διότι φυλάττομαι καλὰ ἀπὸ τοῦ νὰ λέγω παράδοξα πράγματα, χρειά-

ζεται δὲ διὰ νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ τις, πνεῦμα τὸ ὅποιον δὲν ἔχω. Προτιμῶ τὴν ἀπλότητα και με ὄλην τὴν εὐλιχρίνειαν λέγω ὅτι ἡ Gyp εἶνε φιλόσοφος. Ἄλλ' ἃς κάμωμεν διάκρισιν τῆς λέξεως, εἶνε φιλόσοφοι και φιλόσοφοι. Φιλόσοφοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὰς ἀρχὰς και τὰς αἰτίας. Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς Gyp. Ὅσον διὰ τὰς αἰτίας, ἡ Gyp δὲν γνωρίζει παρὰ μίαν και μόνην· εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶνε ἀρκετὴ: εἶνε ἀπλούστατα ὁ ἔρω. Οἱ φιλόσοφοι οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὰς ἀρχὰς και τὰς αἰτίας ὁμοιάζουν καθὼς λέγουν, με τοὺς ἐλέφοντας, οἱ ὅποιοι ὅταν περιπατοῦν δὲν βάζουν ποτὲ τὸ δεύτερον πόδι εἰς τὴν γῆν, πρὶν στερεωθῇ καλὰ τὸ πρῶτον. Ὡ! βεβαίως δὲν εἶνε τὸ ὕφος τῆς Gyp! Ἄλλὰ δίδουν ἐπίσης τὸ ὄνομα τοῦ φιλοσόφου εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος καταγίνεται εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀνθρώπου και τῆς κοινωνίας. Ὁ La Bruyere εἶπε. «Ὁ φιλόσοφος περὶ τὴν ζωὴν του, παρατηρῶν τοὺς ἀνθρώπους και φθεῖρει τὸ πνεῦμα του ἐξετάζων τὰς κακίας και τὰ γελοῖα». Ἄν και ἡ Gyp δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν με τὸν τύπον αὐτόν, δὲν ὑπάρχει φιλόσοφος, ὁ ὅποιος νὰ εἶνε περισσότερο φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Gyp και δὲν δύναται τις ν' ἀμφιβέλλῃ ὅτι τὰ μικρὰ βιβλία της δὲν εἶνε μεγάλα ἐγχειρίδια φιλοσοφίας.» Ἡ Senerius ἔγραψε μίαν ἡμέραν: «...αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔχει ὕφος καθαρῶς παρισινὸν και ἀνάρχ... (Θεὸ μου, τί λέξιν παρ' ὀλίγον νὰ γράψω!) Αὐτὴ ἡ ὁποία ἔγραψε και ὑπέγραψε τὸ ἔργον αὐτό, εἶνε ἡ καλλητέρα μας συγγραφεύς, ἡ μόνη ἐπίσης, ἡ ὁποία ἐνεσάρκωσε, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ὠραίας ξανθῆς μορφῆς της ὅλον τὸ πνεῦμα τῆς Fronde και τῶν Frondeuses, τὴν δρεῖαν μερίδα τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὅχι τὴν ἰδικὴν μου, βεβαίαν, ἀγρίαν και παθητικὴν, ἡ ὁποία ἔχει βαρεῖαν τὴν χεῖρα, βιαίαν τὴν θωπείαν, διαρκὲς τὸ μῖτος, και ρίπτεται χωρὶς σκέψιν εἰς τρελλοὺς κινδύνους. Αὐτὴ εἶνε γάτα, γάτα φυλῆς λεπτῆς με φιλοδένειους ὀνυχας, με μυτερὰ δόντια, ἡ ὁποία καταδέχεται χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ ὕφος, νὰ παίξῃ με προστύχους μεγάλους ποντικούς, — και τοὺς ἀφίνει πνιγμένους, κατὰ γῆς, χωρὶς τὸ αἷμα τους νὰ τῆς λερώσῃ τὸ τρίχωμά της οὔτε τὸ πᾶτωμα. Γνωρίζει νὰ φονεύῃ με γλυκύτητα. Εἶνε ἡ μεγχειτέρα χάρις τῆς ἐποχῆς της. Ἐπίσης φέρει μέσα της και κῆτι τὸ κωμικόν, ὡς τὸ κόκκινον αἷμα τῆς Γαλλίδος νὰ ἦτο χυμὸς τῶν ἀμπέλων τῆς Καμπανίας.

Τοιαύτη ἡ Gyp ὡς συγγραφεύς.

Οἱ τύποι τοὺς ὁποίους ἐδημιούργησε εἶνε γνωστοί: ἃς ἀναφέρωμεν τρεῖς ὡς δείγματα: Paulette, ἡ νέα χειραφετημένη γυνή, ἡ ὁποία φλερτάρει, ὁμιλεῖ περὶ ὄλων, μίαν Φροῦ-φροῦ νεωτέρα, μίαν ἀληθινὴν Παρισινὴν ἡ ὁποία χωρίζει τὸν ἄνδρα της διὰ νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου μετὰ ταῦτα, πολὺ ἐνάρετος κατὰ βάθος, εἰς πείσμα τῶν φαινομένων. Bob, τὸ φοβερὸν παιδίον, ὁ μικρὸς κομψοῦμένος κύριος, ὁ ὅποιος ἔχει ἕνα ἀδελφὸν ὡς παιδαγωγόν, και ὁ ὅποιος παντοῦ ὅπου τὸν ὀδηγοῦν, εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, εἰς τὴν Ἐκθεσιν εἰς τοὺς Ἰππικούς ἀγῶνας, κάμνει ἐρωτήσεις εἰς τὸν δυστυχεῖ διδάσκαλόν του, ὑπερβολικὰς και συνομιλικὰς κωμικὰς. Loulou, ἡ νεανὴς τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰς γνώσεις, ἡ ὁποία μανθάνει τὸν νόμον τῆς ἔλξεως τῶν σωματιῶν και αἰσθητικὴν. «Ἐὰν οἱ ἄνδρες ἦσαν περισσότερο

κακοὶ δὲν θ' ἄφριναν τὰς γυναῖκας νὰ ἀποκοῦν πολλὰς γνώσεις. Διότι ἔχουν ἐπ' αὐτῶν μίαν και μόνην ὑπεροχὴν ἀναμφισβήτητον, ὅτι εἶνε πολὺ πλέον πληκτικοί. Ἐὰν χάσουν αὐτὴν τὴν ὑπεροχὴν τί θὰ τοὺς μείνῃ;» Ἡ βιογραφία τῆς Gyp εἶνε ἀπλουστάτη, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἴδια μᾶς τὴν λέγει: «Ἐγεννήθην τὸ 1850 εἰς τὸ πάρκον τοῦ Kaetsal πλησίον εἰς Saint Jante-Anne d'Aur y ὑπὸ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου ὀδηγήθην εἰς Nancy διὰ νὰ κατοικήσω με τὴν γιαγιά μου, τὴν κυρίαν Boneville ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Μπακούρ, τοῦ πρεσβευτοῦ· ἐπερνοῦσα τὸ θέρος εἰς τὴν Λορένην και τὸν χειμῶνα εἰς Παρισίους, ὅπου ἐπήγαινα εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Sacré-Coeur. Ὑπανδρεύθην τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1869, και ἔκτοτε ἔζησα εἰς τὴν Νορμανδίαν.

Gyp εἶνε ὄνομα τοῦ Dickens, και ἐπίσης τὸ ὄνομα ἐνὸς προσώπου τοῦ Θεοῦ Τόμ, ἀπὸ ἐκεῖ προέρχεται τὸ ψευδώνυμον· ἀλλ' ὁ Λαρθοῦ τὸ γράφει μ' ἕνα J. Πῶς τὸ ἐμεταχειρίσθη διὰ πρῶτην φοράν; Τὸ ἔτος 1880 ὅτε ἔμεινε εἰς τὴν μητέρα της, εἰς τὴν Λοραίνην, μέσα εἰς ἕνα μεγάλον ἱστορικὸν πύργον, ἐδέχοντο τὰς ἐπισημότητας και μὴ τοῦ τόπου και ἐδιδαν γεύματα· τὸ δεῖπνον μίαν ἡμέραν ἦτο τόσον ἀστεῖον, ὅστε ἡ κόμησσα τὸ ἔγραψε και τὸ ἔστειλε εἰς τὴν «Παρισινὴν Ζωὴν». Τὸ ἄρθρον ἐδημοσιεύθη, τὸ ἠκολούθησε ἄλλο και ἡ μυστικὴ αὕτη συνεργασία διήρκεσεν ἐν ἔτος· τέλος τὸ γράψιμον ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ μίαν φίλην, και τότε ἐγνώσθη τὸ ἀληθὲς ὄνομα. Οὕτω τὸ ἔμαθε ὁ διευθυντὴς Marcelin, ὁ ὅποιος ἐνόμιζεν ὅτι τὰς ὠραίας αὐτὰς φαντασίας ἔστειλεν ἀξιωματικὸς εὐρισκόμενος ὡς φρουρὸς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου, τὸ ὅποιον κρατῶ σχεδὸν καθημερινῶς, εὐρίσκω εἰς νέαν ἡμερομηνίαν, αὐτὴν τὴν σελίδα: Ἐνα κλοκαῖρι παρὰ τῆς Gyp. Ἐμεινα δύο ὀλοκλήρους ὠρας ἀκούων ὠραίαν φλυαρίαν ἐξύπνου γυναικῆς, πολὺ ζωηρᾶς, μὴ δυναμένης νὰ μείνῃ εἰς μίαν θέσιν, χειρονομούσης, πολὺ ἀπλῆς, ὅστε διὰ μίαν στιγμὴν νὰ τὴν ἐκπλήττῃ ἡ σοβαρότης τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν προφέρουν: «κυρία κόμισσα».

Ἡ Λουίζα Breslau τὴν ἐζωγράφισε με παστὴλ με φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ πλοῦς πράτινο. Ὁ Albert Aublet τὴν ἐζωγράφισε εἰς τὴν παραλίαν, ἐνδεδυμένην με πολλὴν κομψότητα.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἡ λεπτὴ ἔχει χονδρὸν γραφικὸν χαρακτήρα, τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς τοῦ Μιραμπώ, και γράφει με μελάνι λιλὰ ἐπάνω εἰς μεγάλα φύλλα χαρτὶ με τὰ οἰκόσημά της, τοὺς διασκεδαστικὸς διαλόγους της. Κατοικεῖ ὅλον τὸν χειμῶνα εἰς Neuilly εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Chesy, μίαν μεγάλην οἰκίαν εἰς τὸ μέσον κήπου. Μία αἰθουσα γεμάτη ἀπὸ παλαιὰ ὑφάσματα, ἀπὸ εἰκόνας· εἰς μίαν γωνίαν, ἐπάνω εἰς μίαν στήλην ἡ προτομὴ τοῦ Μιραμπώ, ἐδῶ και ἐκεῖ σχέδια με τὴν ὑπογραφήν αὐτῆς τῆς ἰδίας Gyp, διότι δὲν ζωγραφίζει ἄσχημα. Ἦρχισεν ἀπὸ τὰς γελοιογραφίας, τὰς ὁποίας ὑπέγραψε με τὸ ψευδώνυμον Bob, ἔπειτα ἐζωγράφιζε με παστὴλ, ἐξέθεσε τὰ ἔργα της εἰς τὴν Nationale και εἶχε ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Bodiniere. «Ὁ Bob και ἡ Gyp, ἃς παρακαλοῦν νὰ ἔλθετε νὰ ἴδετε τὰς εἰκόνας των τὴν τρίτην 15 Νοεμβρίου και τὰς κατόπιν ἡμέρας» Ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὀλίγον ἀπ' ὅλα: Γελοιογραφία εἰς τὰς ὁποίας

μοντέλα ἐχρησίμευσαν ὁ George Ohnet και ἡ Ἀκαδημία· παστὴλ μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀγαπητοῦ σκύλου της, τοῦ Trauille, πίνακες ὅπως τὸ «λευκὸ παιδάκι».

Εἰς τὸ γραφεῖον της τὸ ὅποιον συνεχεται με τὸ ὑπνοδωμάτιον της ὑπάρχουν περὶ τέσσαρα ἰδικὰ της. Εκκεῖ περὶ ἡ ζωὴ της· τὸ γραφεῖον γειτνونهῖ με τὴν τουαλέττα, εἰς τὸ πλάι τῶν μπουκλιῶν, με τὴν μυρωδιὰ εὐρίσκεται τὸ χαρτὶ τοῦ γραψίματος, τὰ μπουκαλῖα με τὸ λιλὰ μελάνι, τὸ βουλοκέρι και ἡ σφραγὶς της ἡ ὁποία φέρει τὸ ἐξῆς ἔμβλημα: «Καὶ ἔπειτα;» Εἶνε τὸ ἀληθὲς δικαίωμα τῆς καλλιτέχνης, ἐνῶ τὰ κάτω δωμάτια ἀνήκουν περιττώτερον εἰς τὴν κυρίαν Martel. Ὑπάρχουν ἐκεῖ κομψοτεχνήματα, φωτογραφία με κορνίζας ἀπὸ παλαιὰ ὑφάσματα τῆς ἐποχῆς τοῦ XVIII αἰῶνος και πολὺ καταφανὲς ἐπάνω εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ τζακιοῦ, ἕνα πράγμα μελαγχολικὸν και φρόνιμον, ἕνας μεγάλος φάκελλος ὅπου ἔχουν χαρραχθῆ, βεβαίως πρὸ πολλοῦ, διότι τὸ μελάνι ἔχει ἀσπρίσει, αἱ ἀπλῆ αὐταὶ λέξεις «Ἡ διαθήκη μου».

Εἰς τὸ μέσον τῆς γυναικείας καλαισθησίας και πλουσίας διακοσμήσεως φαίνεται οὕτω ὁ Θάνατος, ὁ φοβερός οὐτος ἐπισκέπτης, τὸν ὅποιον πάντοτε πρέπει νὰ προβλέπωμεν και νὰ περιμένωμεν.

Ἡ Gyp ἀγαπᾶ τὸν Henri Monier, τὸν Ἀριστοφάνη, τὸν Γκαβερνύ, τὸν Grevin, δὲν λατρεύει τὸν Μπουρζέ και δὲν ὑποφέρει τὸν Γεώργιον Ὀνέ. Οἱ φιλολογικοὶ φίλοι της ἦσαν ὁ Δουμάς, ὁ Feuillel, ὁ Meilhac, τοὺς ὁποίους μετὰ θάνατον ἀντικατέστησαν ἄλλοι, ἀλλ' οἱ στενοὶ φίλοι εἶνε σπάνιοι.

«Ζῶ ὡς ἄρκτος, δὲν βλέπω κανένα.»

Ἐργάζεται τὴν νύκτα ἕως τὰς τέσσαρας τὸ πρωτὸ και τότε κατεβαίνει διὰ νὰ κάμῃ περιπάτον τοῦ σκύλου της, ὁ ὅποιος φοβεῖται τὰ αὐτοκίνητα και δὲν ἐξέρχεται παρὰ τὴν ὄραν αὐτὴν τῆς ἡσυχίας. Γράφει πολὺ, πηγαίνει πολὺ εἰς τὸ θέατρον και προτιμᾶ τὸ Palais Royal ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν· γελᾷ πολὺ, ἂν και δὲν ἀποτελεῖ μέλος τοῦ σωματείου τοῦ γέλωτος, λέγει συχνὰ ἐνῶ ὁμιλεῖ: «Ἐκαρδίστηκα ἀπὸ τὰ γέλωτα». Διασκεδάζει εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ δικαστηρίου και παρακολουθεῖ ἐνίστε τὰς μεγάλας δίκας και ἀναγιγνώσκει τὰ πρακτικὰ τῶν δικαστηρίων· αὐτὴ ἡ ἴδια εἶνε μία διασκεδαστικὴ ἐφημερίς και ἡ συνομιλία της εἶνε γεμάτη με ἀναμνήσεις και ἀνέκδοτα.

Ἡ κυρία Gavache με φόρεμα χοροῦ, ὅπως τὴν προσδιορίζει ὁ Arsene Alexandre. Ἐχει ἕνα σύστημα παρασιωπήσεως, διακεκομμένων φράσεων, ὅπως εἰς τὴν φυσικὴν συνομιλίαν, ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ κουτοὶ ἢ πολὺ κακοὶ και δὲν γνωρίζουν νὰ ἐκφράσουν τὰς γνώμας των ἢ τὴν διακόπτουν ἀποτόμως, διὰ νὰ τὴν ἐπαναλάβουν με ἄλλον τρόπον. Ἐπειτα ἀκόμη σιωπηλὰς ἀπαντήσεις, ἀποτελουμένας ἀπὸ σειρὰν ἐρωτηματικῶν ἢ τελειῶν ἢ θαυμαστικῶν αἱ ὁποῖαι φαίνονται εὐκολοὶ νὰ εὐρεθῶν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν περιέργως τὴν προηγούμενην φράσιν, και αἱ ὁποῖαι εἶνε συγχρόνως ἡ ματιὰ ὅπου ἀλλάζει ὁ συγγραφεὺς και ὁ ἀναγνώστης. Ὅλη αὐτὴ ἡ σωρεία τῶν τελειῶν, ἐρω-

τηματικῶν, καὶ λοιπῶν σκοτεινῶν μορφασμῶν ἀνήκει εἰς τὴν Gyp.

Οἱ τῆς εὐγενείας τίτλοι τῆς εἶνε ἐπίσης σημαντικοί· ἀνεψιὰ τοῦ Μιραμπώ, εἶνε κόρη τῆς κομησσης δὲ Μιραμπώ, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε εἰς τὴν «Παρισινήν Ζωὴν» τὸ εἶδος αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον ἡ Gyp ἐμελλε νὰ δοξασθῆ. Ἡ κυρία Μιραμπώ ἦτο κόρη τοῦ συνταγματάρχου κόμητος δὲ Gon-neville τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθησαν τὰ πολλοὶ ἐνδιαφέροντος στρατιωτικὰ ἀπομνημονεύματα, καὶ ἀνεψιὰ τοῦ κυρίου δὲ Bacourt, πληρεξουσίου ὑπουργοῦ, γραμματέως τοῦ πρίγκηπος δὲ Talleyrand καὶ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης του.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμποδίζουν τὴν Gyp νὰ εἶνε πολὺ τοῦ κόσμου, καὶ νὰ μεταχειρίζεται τὸ αὐτοκίνητον δι' αὐτὸ ἔχει ἰδιαιτέραν ἀφορμὴν, ἀφοῦ δὲν ὑποφέρει νὰ περάσῃ ποτὲ ἀπὸ τουνὲλ καὶ οὕτω διὰ τὰ ταξείδια τῆς δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῆ τὸν σιδηρόδρομον.

Ἐπρεπε ἀκόμη νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ παιρμεϊώδη καπέλλα τῆς, διὰ τὴν σιλουέττα τῆς τὴν τόσον γνωστὴν εἰς Παρισίους, ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἤξεύρομεν νὰ μεταχειρισθῶμεθα τὸ μολίβι τοῦ Bob.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΩΡΑΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Μέσα εἰς τὴν ἀηδῆ καὶ πληκτικὴν ἀτμοσφαιραν τῶν ἐκλογῶν καὶ τὴν ἀσχημικὴν τῶν πολιτικῶν διαδηλώσεων μετὰ τὰ βαρβαρόφωνα ὄργανα καὶ τὰς κρυγὰς τῶν μεθυσμένων καὶ τὰ αἰῶνια βεγγαλικά καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν πυροτεχνημάτων τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, αἱ ἐκθέσεις αἱ καλλιτεχνικαί, αἱ διοργανωθεῖσαι εἰς τὸν Παρισσον καὶ εἰς τὴν Δημαρχίαν ἀποτελοῦν μίαν ὄσιν καὶ μίαν ἀνάγκυσιν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοὺς ὀλίγους, τοὺς ὁποίους ἀφίνουν ἀπαθεῖς καὶ ἀδιαφόρους αἱ ἐκλογικαὶ συγκινήσεις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Αὐταὶ τουλάχιστον εἶναι μίαν ἐνδειξιν κάποιας προόδου μας ὡς λαοῦ, κάποιας προσεγγίσεώς μας πρὸς τὰ ἰδανικά τῶν πατέρων μας, κάποιας συγγενείας μας ἔστω καὶ μακρινῆς μετ' ἐκείνων. Ἐὰν μίαν ὥρα εἰκὼν φθάνῃ, διὰ νὰ ἀπαθανάτισῃ ἕνα ἄνθρωπον, ἄγνωστον ἕως χθὲς, μίαν ἐκθέσιν ἔστω καὶ μετρίων εἰκόνων δίδει τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων καὶ τῶν προσπαθειῶν ἑνὸς λαοῦ, ὅπως ἐξαρτῆ, ἂν ὄχι εἰς τὰ δυσπρόσιτα ὕψη τῆς ἀθανασίας, βεβαίως ὅμως εἰς βίον ὠραῖον καὶ εὐγενῆ καὶ κάπως ἀνωτέρως περιωπῆς.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις κάμνει ὁ ἐπισκεπτόμενος τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς δύο Ἐκθέσεις εἰς τὰς δύο μεγάλας καὶ ὠραίας αἰθούσας τῆς Δημαρχίας καὶ τοῦ Παρισσοῦ. Ἡ πρώτη ἡ ἐκθεσις τῆς Δημαρχίας εἶναι συνέσις τῶν ἐτησίων ἐκθέσεων τοῦ Ζαππείου, τὰς ὁποίας τρεῖς ἄνθρωποι προοδευτικοί, τρεῖς ἐρασιτέχναι διοργανῶν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ ὧν ἀπήγησις εἶναι αἱ παρὰ τοῦ Παρισσοῦ ἀπὸ πέρυσιν διοργανούμεναι ἐκθέσεις. Φυσικὰ οἱ καλλιτέχναι μας ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰς μικρὰς φιλονικίας καὶ ἀντεγκλήσεις των καὶ δι' αὐτὸ ἂν καὶ ἡ ἐργασίαν των ἠμποροῦσε βεβαίως νὰ περιληφθῆ εἰς τὴν μίαν μόνον Ἐκθεσιν δ-

μως ἐμοιράσθησαν εἰς δύο, οἱ μὲν μείνκντες πιστοὶ εἰς τοὺς πρώτους διοργανωτάς, οἱ δὲ συνασπισθέντες εἰς τὸν Παρισσον.

Εὐτυχῶς ὅτι καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἀπὸ τὰς Ἐκθέσεις αὐτὰς ἀριθμοῦνται ὑπεροχαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ ἰκανότητες πρώτης τάξεως καὶ ὅτι εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ Λύτρα καὶ τοῦ Ἰακωβίδου καὶ τοῦ Μαθιοπούλου ἡ Ἐκθεσις τῆς δημαρχίας ἔχει νὰ ἀντιτάξῃ τὰ ὀνόματα τοῦ Γυαλινῆ καὶ τοῦ Μποκατσιάμπη καὶ τοῦ Ροϊλοῦ, εἰς ἐπίμετρον δὲ καὶ τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ Ἀριστέως.

Δι' αὐτὸ ὁ ἐπισκέπτης χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις κριτοῦ, ἀφοῦ ἐπισκεφθῆ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην ἔκθεσιν ἠμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν καὶ μονομερῆ τῶν Παναθηναίων ἀρκετὰ ἔργα, μετὰ τὰ ὅποια νὰ καταρτίσῃ ἕν ἀληθῶς ὠραῖον Salon, ἄξιον τοῦ ὀνόματος τὸ ὅποιον δίδεται εἰς τὰ Salon ἄλλου.

Ἡμεῖς θὰ καταρτίσωμεν τὸ Salon αὐτὸ διὰ τὰς ἀναγνωστρίας μας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπεσεκθήσαν καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις αὐτὰς. Φυσικὰ θὰ ἀρχίσωμεν νὰ ἐκλέγωμεν πρῶτον ἔργα γυναικεῖα, ἔργα μετὰ τὰ ὅποια ἠμπορεῖ τις νὰ μετρήσῃ σήμερον τὴν πρόοδον τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν Τέχνην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν ἄνδρα.

Διὰ τὴν Ἀσπριώτου εἶπομεν ὅτι εἴχαμεν νὰ εἴπωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεώς της. Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὴν Φλωρᾶ, τὴν ὁποῖαν ἡ καλινόστησις εἰς τὴν πατρίδα ἐθέρμανε τόσον, ὥστε καταφανῆς νὰ εἶναι ἡ ψυχικὴ τῆς καλλιτέχνιδος κατάστασις εἰς ὅλα τὰ σήμερον ἐκτιθέμενα ἔργα της.

Ἡ Ἐργασίαν της, ἔργον πρώτης τάξεως καὶ ὡς σύνθεσις καὶ ὡς ἐκτέλεσις καὶ ὡς χαρακτήρ θὰ μείνῃ βεβαίως ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, τὴν ὁποῖαν ἡ Φλωρᾶ τιμᾷ ὅσον καὶ τὸ φύλον, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει. Ἀλλὰ καὶ αἱ δύο σπουδαὶ τῆς μετὰ crayon εἶναι τόσον ζωνταναὶ καὶ ἐξωτερικεῖον μετὰ τὴν δύναμιν τὰ ψυχικὰ αἰσθήματα ὡς καὶ τὸ *Nuqueiron* pastel της, ὥστε εἰς ὅλα αὐτὰ νὰ γίνεταί περισσώτερον παρὰ καταφανῆς ἡ ἀλματικὴ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορεία της.

Ἡ δ-ις Σοφία Λασκαρίδου ὡς τοπιογράφος ἔκαμεν εἰς τὸν ἰδικὸν της κλάδον νέας προόδους καὶ ἀρχίζει νὰ γίνεταί ὀλίγον ἐπικίνδυνος συναγωνίστρια εἰς ὅλους τοὺς ἄνδρας τοπιογράφους μας. Τὸ ἔργον της πρῶτον φέρει τὴν ἰδικὴν της σφραγίδα, τὸ ἰδικὸν της φῶς, τὸ ἰδικὸν της χρῶμα, τὴν ἰδικὴν της ποίησιν. Ἡ ἀκτὴ τοῦ Πόρου καὶ ὁ ἐλαῖων της καὶ ἡ παραλία της εἶναι τόσαι ἐπιτυχίαι της, εἰς τὰς ὁποίας διαφαίνεται μίαν μεγάλην διαφορὰν μετὰ τῆς ἐφετεινῆς καὶ τῆς περυσινῆς καλλιτέχνιδος. Προχωρεῖ καὶ αὐτὴ μετὰ ἄλλα, ὅπως προχωροῦν αἱ γυναῖκες, ὅταν τύχῃ νὰ ἔχουν κάποιον θεῖον σπινθῆρα μέσα των, τὸν ὅποιον μετὰ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐρευναν μεταβάλλουν εἰς φῶσιν ἢ ἠλίον.

Καὶ ἐνῶ θαυμάζω τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, ὡς ἐθαύμαζα πρὸ ἡμερῶν καὶ τῆς Ἀσπριώτου τὰ ἔργα μοι ἔρχεται εἰς τὸ στόμα ἡ ἐρώτησις: Διατί τόσον ὀλίγα ἀπὸ αὐτὰ ἀγοράζονται καὶ πάλιν ἀπὸ ἄνδρας καὶ ὄχι ἀπὸ γυναῖκας; Διατί αἱ πολυτάλαντοί μας, αἱ ὁποῖαι δι' ἕν κόσμημα ἀνόητον ἢ ἐν *bi-belot* χωρὶς καμμίαν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν δίδουν ἑκατοντάδας δραχμῶν, εἶναι τόσον φειδωλαί, προκειμένου νὰ ἀπο-

κτῆσουν ἐν ἔργον Τέχνης καὶ νὰ ἐνισχύσουν ἐν αὐτῷ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ὠραίου τὰς ἑλληνίδας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν τὸν ἠρωϊσμόν νὰ ἀποδοθῶν εἰς αὐτόν; Διατί τώρα ὅτε ἀρχίζει ἡ μέριμνα τῶν δώρων τοῦ νέου ἔτους καὶ ὅταν δαπανῶνται εἰς ἀνούσια καὶ παιδιὰ ἰδιώδη χειροτεχνήματα τόσα χρήματα, νὰ μὴ γίνῃ ἡ καλὴ συνήθεια, ἀπὸ τὰς κυρίας μας τουλάχιστον νὰ προσφέρουν ἔργα τέχνης καὶ αὐτὰ χρωστέρας γυναικείου;

Ἡ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Ζώνης ἐτελέσθη παρὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν καὶ δωρητῶν τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου ἰδρύματος.

Ἦτο ὁ καλλίτερος τρόπος ἐορτῆς τῆς πρώτης δεκαετηρίδος ἔργου, τὸ ὅποιον ἤρχισε χωρὶς ὀβολόν, μετὰ μόνον τὴν καλὴν θέλησιν τῶν ὀλίγων ἰδρυτριῶν του καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐπιτυχία θὰ ἦτο ἀνλόγος πρὸς τὴν ἀνάγκην τὴν μεγάλην καὶ ἐπείγουσαν, τὴν ἐπιβάλλουσαν τὴν σύστασιν του.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία εἶχε δημοσιεύσει τὴν πρώτην πρὸς τὰς ἑλληνίδας ἐκκλησίαν τῆς λαβούσης τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συστάσεως τοῦ σωματείου τούτου κ. Μπέσσης Μάσσονος, λογίζεται σήμερον εὐτυχῆς παραθέτουσα τὸν ἀπολογητικὸν πίνακα τῶν παρὰ τοῦ Ἀσύλου ἐπιτευχθέντων κατὰ τὴν λήξασαν δεκαετίαν.

Ἦρχισε τὸ Ἄσυλον μετὰ δύο ἐπιληπτικὰς νεάνιδας καὶ μετὰ ὄλον εἰσόδημα μνησίων ἐκ δρ. ἑκατὸν εἴκοσι, προσερχόμενον ἀπὸ συνδρομὰς καὶ ἐράνους τῶν μελῶν του, μετὰ πρῶτον τὴν κ. Ναταλίαν Σούτσου, γραμματέα δὲ τὴν δα Μπέσσην Μάσσονος καὶ συμβούλιον δωδεκαμελὲς τότε κυριῶν. Τὸ δεύτερον τῆς ιδρύσεώς του ἔτος οἱ ἀνιάτοι του ἔγειναν ὀκτὼ καὶ ἐστεγάσθησαν μέσα εἰς τέσσαρα δωμάτια ἐξοχικοῦ ἐν Πατησίοις οἰκίσκου, εἰς τὸ ὅποιον ἐπληρώοντο ἐνοίκιον δρ. σαράντα κατὰ μῆνα.

Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος πάντοτε χωρὶς κεφάλαια, οἱ ἀνιάτοι ἠῤῥξαν καὶ ἐξῆρτετο ἐκάστοτε χῶρος εὐρύτερος διὰ νὰ τοὺς στεγάσῃ. Αἱ πρῶται ἐνέργειαι ἦσαν, φυσικὰ, καὶ αἱ δυσκολώτεραι, καὶ τὰ πρῶτα πρὸς ἐπιτυχίαν διαθήματα ἀπήτησαν πολλὴν ἀταπάρνησιν καὶ πολλὰς καὶ δραστηρίας ἐνεργείας τῶν κυριῶν. Διότι διὰ νὰ ἐνοηθῆ ἡ σπουδαίτης ἐνὸς οἰουδήποτε ἔργου καὶ νὰ κινηθῆ κάποιον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀνάγκη νὰ παρουσιάζεται μετὰ κάποιαν ἐπιβλητικότητα ἐν τῇ λειτουργίᾳ του καὶ νὰ γεννᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅτι θὰ προοδεύῃ καὶ θὰ προαχθῆ.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἐμπιστοσύνη αὕτη ἐγεννήθη εἰς τὸ κοινὸν καὶ ἡ φιλανθρωπία τῶν πλουσίων ἔστρεψε τὴν προσοχὴν της καὶ πρὸς τὸ Ἄσυλον αὐτό. Εἰς τὰς ἀρχὰς φειδωλή, μετρημένη, τελευταίως ἐφ' ὅσον τὸ Ἄσυλον προάγεται, ὁπωσδήποτε γενναιωτέρα.

Εἰς τρόπον ὥστε αἱ δύο πρῶται κλίναι του ἔφθασαν σήμερον εἰς σαράντα ἕξ καὶ ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς του κυμαίνεται ἀπὸ σαράντα - πενήντα χιλ. δραχμῶν. Ἡ κινήσις καὶ ἀκίνητος περιουσία του ἀπὸ τὸ τίποτε πρὸ δεκαετίας

ἀνήλθε σήμερον εἰς δρ. 150,000 περίπου.

Τὸ Ἄσυλον δὲν εἶναι βεβαίως πλούσιον, διότι οἱ δυστυχεῖς οἱ στερηθέντες τῆς υἰείας, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐλπίδα νὰ τὴν ἀνακτήσουν εἶνε πολλοὶ καὶ ἑκατομμύρια ὄλα κεφαλαίων δὲν θὰ ἤρουν. νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὰς ἀνάγκας, εἰς τὰ ὁποίας ἐν τοιοῦτο ἴδρυμα ἔχει νὰ ἀνταποκριθῆ. Ἀλλ' ἐκ ὑπολογισθῆ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας του ἔχει εἶδη νοσηλεύσει περὶ τοὺς ἑκατὸν πενήντα ασθενεῖς καὶ προήχθη εἰς τὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἔχει προαχθῆ, βεβαίως δύναται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι πολὺ ταχέως, μετὰ γενναιωτέρα εἰς τὸ μέλλον κληροδοτήματα καὶ δωρεὰς θὰ καταστῆ ἐν ἴδρυμα εἰς τὸ ὅποιον κάθε ἀπόκληρος τῆς υἰείας καὶ πτωχὸς θὰ δύναται νὰ προσφεύγῃ, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ εὐρίσκη ἐν αὐτῷ ἄσυλον.

Ἐὰν ὄλα αἱ κυρίαί τοῦ Ἀσύλου, ἐν τῷ μέτρῳ ἐκάστη τῶν δυνάμεών της ἐπραξεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὅ,τι ἠδυνήθη, ἰδιαιτέρα ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ μνεία τῶν κατὰ καιροὺς προέδρων αὐτοῦ. Πρῶτη ἡ κ. Ναταλία Σούτσου ἐπάλαισε τὸν ἀγῶνα τῆς ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργίας του μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἀταπάρνησιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μεγάλη αὐτὴ φιλόφρων εἰξεύρει νὰ ἐργάζεται. Μετὰ τὴν εἰς Εὐρώπην ἀποκατάστασιν της, τὴν διεδέχθη ἡ αἰδιμος Μαρία Καραπάνου, ἡ ὁποία μετὰ τὴν μεγάλην της καλοσύνην καὶ τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα συνετέλεσε τόσον εἰς τὴν προαγωγὴν του. Μετὰ τὸν πρὸ ἔτους περίπου θάνατον αὐτῆς τὴν διεδέχθη ἡ νῦν πρόεδρος κ. Ἐλένη Νεγρεπόντε, ἡ ὁποία τόσα εἰς τὸ ὀλίγον αὐτὸ διάστημα ἐπετέλεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε αἱ πλέον εὐόωνοι ἐλπίδες νὰ συνοδεύουν ἀπὸ τοῦδε τὴν εἰς τὸ μέλλον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν της, αἰσίαν πορείαν του.

Αἱ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΚΑΙ Ἡ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΙΑ Αἱ ΛΑ'Ι-ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Δ'.

Αἱ Ἀγγλίδες δὲν περιωρίθησαν μόνον εἰς τὰ Settlements διὰ νὰ ἀποσπάσουν τὸν ἄνδρα, συχνὰ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ καπηλεῖον καὶ τὰ κέντρα τῆς κραιπάλης καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ἐσεκθήσαν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ δὲν ἔχουν ὄρεξιν ἀπὸ ἀθλητισμῶν καὶ ἀπὸ μπιλιάρδου καὶ ἀπὸ ἀναγνώσματα καὶ ἀπὸ μαθήματα. Ἐλαβαν ὅτι ὅσιν ὅτι οἱ πολλοὶ πηγαίνουν εἰς τὴν ταβέρναν διὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν καλλίτερα καὶ ἀναψυκτικώτερα ἀπὸ τὸ σπιτί των καὶ διὰ νὰ τὸ ρίψουν ἔξω, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον.

Διὰ νὰ ἐλύσουν λοιπὸν αὐτὴν τὴν τάξιν τῶν πολῶν, πολὺ ἀθλίων, διοργάνωσαν τὰς λαϊκὰς ἐσπερίδας εἰς ὠρισμέναις τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας. Πρὸς τοῦτο ζητοῦν νὰ ταῖς παραχωρηθῆ ἡ ἐν ἀνάγκη καὶ ἐνοικιάζου ἐν ἐργαστήριον ἢ μίαν ἀποθήκην κενὴν ἢ ἐν ὅ,τι δῆποτε μεγάλο μαγαζὶ Στολίζου τοὺς τοίχους μετὰ ἕνα μουσαμᾶ καθαρὸν, στρώνουν τὸ πάτωμα μετὰ ἕνα χαλί, φέρουν φυτὰ καὶ ἄνθη, ὅσον ἠμποροῦν περισσώτερα, τοποθετοῦν ἐν πιάνο καὶ καταβάλλου κάθε φροντίδα ὅπως δώσουν εἰς τὴν πρόχειρον αὐτὴν αἰθούσαν μορφήν σπιτικὴν, κατὰ τὴν θερμὸν καὶ εὐπρεπὲς καὶ εὐχάριστον.

Τὴν φροντίδα αὐτὴν ἀναλαμβάνουν αἱ νοσοκόμοι (nurses) τοῦ τμήματος καὶ τὰ ἐνοριακὰ συμβούλια τῶν κυριῶν. Μέσα εἰς τὰς αἰθούσας αὐτὰς τοποθετοῦν πελώρια τραπέζια, φορητὰ μετὰ σάντουιτς, με φέτες ψωμιοῦ ἀλειμμένες, με κέικς με μαρμελάδες αἱ ὁποῖαι συνοδεύουν τὸν καφέ, τὸ τσάι τὴν μύραν, τὴν σοκολάταν. Καθε τραπέζισμα συνοδευμένον με ἐν σάντουιτς στοιχίζει ἀπὸ 1—2 πένες. Διὰ τοὺς πολὺ πολὺ πτωχοὺς τὰ τραπέζια δίδονται δωρεάν. Πλήθος μικρῶν τραπέζιων καὶ καθισμάτων εἶναι σκορπισμένα παντοῦ, ὡς εἰς τὰ καφενεῖα καὶ ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπίπονον καὶ ἀνιαρὰν ζωὴν των περνοῦν εἰς τὰ κέντρα αὐτὰ ὀλίγας ὥρας ἀληθινῆς ἀπολαύσεως. Οἱ πατέρες πίνουν με μίαν πεντάρα τὸ ποτηράκι τὴν μύραν μαζὴ με σάντουιτς καὶ οἱ νέοι τραγουδοῦν συνοδευόμενοι εἰς τὸ πιάνο ἀπὸ τὰς νέας λαίδας. Διότι κάμουν καὶ μουσικὴν ἀπαγγέλλουν ποιήματα καὶ ἐνίοτε παίζουν καὶ μικρὰς κωμωδίας.

Αἱ διοργανόουσαι τὰς ἐσπερίδας αὐτὰς πηγαίνουν καὶ ἔρχονται ὡς εἰς τὰς αἰθούσας των, ἀν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν μετὰ δυσκολίας καὶ κάποιας ἀποτροπιάσεως ἐδέχοντο νὰ μεταβαίνουν. Καὶ οὕτω ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν των οἱ πρόστυχοι καὶ ἀγροῖκοι θαμῶνες τῶν ἐσπερίδων αὐτῶν ἀρχίζουν νὰ ἐξημερώνονται καὶ νὰ πολιτίζονται.

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ὁ λοχαγὸς Τρίμας, γλυκὺς, ξανθός, μικροκαμωμένος, μετὰ τὰ μάτια κλειστὰ ὠμοιάζε μᾶλλον νεκρὸς ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ χειρουργείου, ὅπου τὸν εἶχαν ἐξαπλωμένον. Εὐθὺς ὡς τὸν εἶδεν ὁ νέος ἰατρὸς ἠσθάνθη μίαν φρικίαν ἀγωνίας νὰ διατρέχη ὅλον τοῦ τὸ σῶμα. Καὶ οἱ δύο, εἶπε στρεφόμενος εἰς τὸν ἄλλον ἀδελφόν, τὸν νεώτερον ὃ ὁποῖος ὡς ἐκάθητο καὶ ἐστήριζεν τὸ κεφάλι του εἰς τὸ τραπέζι τοῦ χειρουργείου ὠμοιάζε περισσότερον νεκρὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. Μετὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς εἶχεν εὐθὺς κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τοῦ λοχαγοῦ, διὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τὸν εἶχεν ἐντελῶς ἐγκαταλείψει. Καὶ ἐνῶ ἤκουε τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς ἔβλεπε ταυτοχρόνως τὸ στήθος καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἐζήτει μετὰ κινήσεις σπασμωδικὰς νὰ εὔρη τὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ ζωὴ ἐζήτει νὰ φύγη. Ὁ ἀδελφὸς παρηκολούθει τὴν κίνησιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἰατροῦ καὶ μέσα εἰς τὰ πονεμένα μάτια τοῦ ἐξήστραψεν αἴφνης ὡς μίαν ἀστραπὴν φωτεινὴν, καὶ τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐλπίς ἀνεγεννήτο μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του.

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἰατροῦ εἶχεν ἐπίσης ζωογονηθῆ διὰ μίαν στιγμὴν, εὐθὺς ὡς μετὰ τὸ ψαύσιμον τοῦ χερσὸς ἀνεκάλυψεν ὅτι κάτω ὑπὸ τὴν σιαγόνα παρουσιάζετο σκληρὸν μικρὸν ἐξόγκωμα, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ἔχυνε τὸ ὀλίγον αἷμα τοῦ νέου λοχαγοῦ. Ἡ σφαῖρα εἶνε σφηνωμένη ἐδῶ μέσα, εἶπε δεικνύων τὴν μικρὰν πληγὴν καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν τοῦ τραυματίου καὶ εἰς τὸν πλησιάζοντα ἀπὸ τὸ πλησίον τραπέζι γέροντα προϊστάμενόν του.

Τίποτε, εὐτυχῶς τίποτε. Θὰ βγάλωμεν ἀμέσως τὴν σφαῖ-

ραν, εἶπεν ὁ γέρον ἰατρὸς, χωρὶς διόλου νὰ χάσῃ τὴν φειδρότητα του. Καὶ ἀφῆκε τὸ τραπέζι του μετὰ τὸν τραυματίαν τοῦ ἀκόμη αἰμορραγοῦντα διὰ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐξαγωγήν τῆς σφαίρας τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ νέος ἰατρὸς ἀπὸ ὠχρὸς ὅπου ἦτο, ἔγινεν αἴφνης κατακόκκινος, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ὁ προϊστάμενός του δὲν ἐμπιστεύετο εἰς αὐτὸν τὴν μικρὰν, τὴν ἀσήμαντον ἐκείνην ἐγχείρησιν τοῦ λοχαγοῦ, ἐνῶ προηγήθη τὸν εἶχεν ἀφήσει μόνον εἰς τὴν δυσκολωτάτην ἀκρωτηρίασιν τοῦ δυστυχοῦς στρατιώτου. «Δὲν θέλει νὰ ἀνδειχθῶ, καὶ δι' αὐτὸ θὰ κρατῇ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὰ εὐκολα, ἐσκέπτετο, Βέβαια. Ὁ λοχαγὸς θὰ σωθῇ ἀπὸ αὐτόν, ἐνῶ ἴσως ὁ στρατιώτης μου θὰ ἀποθάνῃ» καὶ διηύθυνε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ στρατιώτην, μετὰ τὴν ἀμφιβολίαν τῆς ἐπιτυχίας, τὴν ὁποίαν ἔχουν ὅλοι οἱ χωρὶς πείραν ἀκόμη ἐπιστήμονες.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἤρχισε μίαν δειλὴν φράσιν διαμκρυρίας, τὴν ὁποίαν ὅμως διέκοψεν εὐθὺς ὡς ὁ προϊστάμενός του ἐστράφη καὶ τὸν εἶδε μετὰ ἐν ἰδιαιτέρον ὕφος, τὸν ὁποῖον ἐδίδεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὅταν ἤρχιζε νὰ θυμῶν.

Μετὰ τὴν σπουδὴν δὲ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐσυνείθισαν νὰ ἄρχουν καὶ νὰ διατάσσουν καὶ νὰ κανονίζουν ὅλα κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν των τῆς στιγμῆς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ τὸν βοηθόν του νὰ τοῦ φέρῃ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἐξεκομῶσθε τὴν στολὴν τοῦ λοχαγοῦ καὶ διέταξε νὰ τοῦ βγάλουν τὰ ὑποδήματα καὶ νὰ ἀρχίσουν ἐντριβὰς διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὰς αἰθήσεις του.

Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἐξεκομῶσθε τὴν στολὴν καὶ ἀντίκρυσσε τὸ λευκὸν ὑποκάμισον ὅλον αἰματωμένον, ἐσοφύρωσε τὰ χονδρὰ φρεῖδια του καὶ ἕνας στεναγμὸς βαρὺς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη του θορυβωδέστερος ἀπὸ τὴν ἀρεκτὰ θορυβώδη καὶ ἀσθματικὴν ἀναπνοὴν του.

Ὁ νέος συνάδελφός του μετὰ ἐν μειδίκα χαιρεκακίας ἠτένιζε τώρα τὸν γέροντα ἰατρὸν, ὃ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει τὴν γνώμην του καὶ τὴν συνδρομὴν του ταυτοχρόνως.

Προφανῶς τὰ αἵματα ἐκεῖνα δὲν ἦσαν τῆς πληγῆς τῆς σιαγόνος, ἡ ὁποία μόλις ὑγραίνεται ἀπὸ τὸ αἷμα δευτέρου σφαίρα εἶχε σφηνωθῆ εἰς τὸ στήθος ἐπάνω ἀπὸ τὸν δεξιὸν μαστόν, ὁποῖον τὸ αἷμα ἔχυνε τῶς νὰ ἀνέβλυζεν ἄφρονον ἀπὸ μίαν πηγὴν ἀνεξάντλητον.

Ὁ νέος ἰατρὸς ἔτρεξε ἀμέσως εἰς τὸν βογκοῦντα ἀκόμη στρατιώτην του, εὐτυχῶς διὰ τὸ πᾶθημα τοῦ προϊσταμένου του καὶ ἀδιάφορος πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους τραυματίας, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν κοντὰ του, εὐθὺς ὅπου τὸν εἶδαν νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἐξαπλωμένος ὁ λοχαγὸς των.

Δὲν σκοτίζονται γὰρ ἄμα, εἶπεν ἕνας στρατιώτης πρὸς τὸν ἄλλον. Θὰ μᾶς ἀφήσουν ἐδῶ νὰ ψοφήσωμεν ὡς σκυλλιά.

Κύριε ὑπίατρε, ἡ πληγὴ ἐπλήθη, ἀλλὰ τὸ αἷμα δὲν σταματᾷ, εἶπεν ὁ λοχίας νοσοκόμος, τριτοετῆς φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς, ὃ ὁποῖος πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἔβλεπε πραγματικὴν πληγὴν καὶ ἀληθινὸν ζωντανὸν αἷμα.

Κύριε ὑπίατρε, εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικὸς ὃ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει τὸν πληγωμένον ἀδελφόν τοῦ λοχαγοῦ, πρέπει νὰ

ἐξετάσῃτε καὶ τὸν κ. ἀνθυπολοχαγόν. Εἶνε πληγωμένος εἰς τὸ χέρι.

Ὁ καθέννας μετὰ τὴν σειράν του, εἶπεν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς πρὸς τὸν ὑπαξιωματικόν, ὃ ὁποῖος ἐφαίνετο ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸν ἀξιωματικόν του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν ὅλοι ἐδῶ, ὅταν ἤλθαμεν ἡμεῖς.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σοὲλ ἔκειτο ὑψηλὰ εἰς τὴν ὁδὸν Ρώμης. Ἐν δωμάτιον κομψόν καὶ εὐρύχωρον καὶ ἐν ἐστιατόριον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆρχετο τις διὰ μίαν δροῦνην κλίμακος, ἀπέτελουν ὅλον τὸ διαμέρισμα. Τὰ ἐπιπλα ἀγορασθέντα ἐν πρὸς ἐν, ὅπως τυχαίως κατὰ τοὺς ἀσκόπους περιπάτους τοῦ ἴσαν ἐκλογῆς καὶ γούστου ἐκτάκτου, ἄπὸ ὕφασμα μέχρι ὀρειχάλκου, τὰ πάντα ἴσαν ἀρχαίας ἐποχῆς.

Εἰς τοὺς τοίχους εἰκόνας φίλων, ἀνταλλαγῆ ἀναμνήσεων, κεφαλαὶ γυναικῶν, χωρικῶν, μαθητικὰ ἔργα τοῦ ἰδίου Σοὲλ, κατόπιν ἀγαλμάτια γύψινα ἢ ὀρειχάλκινα, τὰ πάντα ἴσαν ἐκεῖ θέας εὐαρέστου.

Τρεῖς φορές καθ' ἑβδομάδα ἔκποτε καὶ περισσοτέρας ποτὲ ὅμως ὀλιγοτέρας, ἐπήγαινα κατὰ τὴν τετάρτην ἀπογευματινὴν ὥραν, ὅπως καπνίσω ἐν σιγάρον εἰς τοῦ Σοὲλ.

Μίαν ἡμέραν ἐξ ἀπλῆς περιεργείας, ἐσῆκωσα ἐν παραπέτασμα ἀνηρητημένον ὑπὸ τὴν δροῦνην κλίμακα καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ, ἰδὼν μίαν ἀξιοπλάστου κεφαλὴν νέας κόρης κεκρυμμένην ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἦτο ξανθὴ, ἡ κόμη τῆς πλεγμένη ἀφελῶς, ἐκυλιετο ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔφερε στέφανον ἐξ ἀνθέων. Τὸ μέτωπόν τῆς ἦτο περισσότερο ὠχρὸν ἀπὸ λευκόν· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἄν καὶ μισανικτοί, εἶχον βλέμμα ἀμαυρὸν καὶ ἐξησθημένον, τὸ μειδίαμά τῆς ἦτο ἐπίσης ὠχρὸν καὶ θλιβερόν. Εἰς αὐτὸ τὸ ἐκ πασχαλεῶν λευκῶν βρουαδῶν βόδων διάδημα τὸ κοσμοῦν τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, εἰς αὐτὴν τὴν ἐορτάσιμον ὕψιν ἄν καὶ κατὰ βάθος λυπημένην, ἡ σκέψις ἐζήτει τὴν αἰτίαν τοῦ πόνου καὶ τὸ χαῖρε τοῦ Schubert ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο ἐπίτηδες δι' αὐτὴν καμωμένο :

Ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη στιγμή

ἡ στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ μας.

Ἄ! εὐρες τὴν εἰκόνα; εἶπεν ὁ Σοὲλ.

— Ἐγὼ ἀποθάνει; ἠρώτησα ἐγώ.

— Ναί. Ἦν κρύπτω ἀπὸ ὅλους καὶ ὑπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου, χωρὶς νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν βίψω εἰς τὴν φωτιάν. Ἡ ἱστορία εἶναι ἀπλῆ.

— Τὴν εἶδον διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὰ Πυρηναῖα ἦτο ὀρφανὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν μίαν θείας τῆς τῆς κυρίας Βαλιέρ, γυναικὸς καλῆς καὶ εὐγενούς. Εἰς ἐκ τῶν φίλων μου ὁ Ριχάρδος Λεριές με παρουσίασεν εἰς αὐτὰς τὰς κυρίας. Ἡ κόρη ἡ λευκὴ, μοῦ ἐφάνη πολὺ χαριεσσα, πνευματώδης, λεπτὴ ὁ Ριχάρδος μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι εἶχον ἀνατραφῆ ὁμοῦ καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀρραβωνισθῆ. Αὐτὸ ἦτο δι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Τὸν ἀκόλουθον χειμῶνα τὰς ἐπανείδον μίαν φοράν εἰς τὸν χορὸν τῆς κ. Λεμιέρ καὶ μέαν ἄλλην εἰς τοῦ ἰατροῦ Σοβέλ. Ἐβιάσθη μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἐνυμφεύετο. Τὸ πρόσωπόν τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τὸ γλυκὺ μειδίαμά τῆς, ἐξέφραζαν ἕνα ἐκ τῶν τελείων ἐκείνων ἐρώτων τῶν δεσποτικῶν, οἵτινες πληροῦν ἐλάνκην τὴν ζωὴν. Δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ εἰς ἀνθρώπος δι' αὐτὴν τὴν κόρην, τὸ μέλλον τῆς, ἦτο αὐτὸς.

Ὁ πατὴρ τοῦ Λεριές ἐκέκτητο ἐκτεταμένως γαίας εἰς τὸ Ἄναμ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μέρος τοῦ εἶχε δοθῆ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν κατακτησῶν μας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὸ εἶχον ἀγοράσει.

Ὁ Ριχάρδος ὑπεχρεώθη νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐνεργήσῃ τινὰς ἐγκαταστάσεις ἐπὶ σκοπῶν νὰ ἐκμεταλευθῇ αὐτὰς. Εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ ἐξ μηνῶν, ὅτε μίαν ἐσπέραν καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον νὰ ἐξέλθω, μοῦ ἔφεραν μίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς κ. Βεριές ἣτις με παρεκάλεσε νὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, μετὰ τὴν παλέτταν καὶ τὰ πινέλα

Ὁ στρατιώτης, ὃ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχε παραπονεθῆ ὅτι διὰ νὰ φροντίσουν τοὺς ἀξιωματικούς θὰ ἄφριναν αὐτοὺς νὰ ψοφήτουν ὡς σκυλλιά, ἐπετάχθη ἀμέσως ἀπὸ τὴν θέσιν του μετὰ βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἀγάπην καὶ αὐταπαρνήσιν. — Πρῶτα τοὺς ἀξιωματικούς, Κύριε γιαντρέ' εἶπε Γιατὴ χωρὶς αὐτοὺς πόλεμος δὲν γίνεται. Ἐμεῖς εἴμεθα πολλοὶ καὶ

μου, διότι αὐριοῦ ἴσως θὰ ἴναι πολὺ ἀργά.

Ἐλαβον πᾶν τὸ ἀναγκαιοῦν διὰ ζωγραφικὴν καὶ εἰσήλθον εἰς μίαν ἀμαζαν....

— Εἰσέλθετε κύριε, μοῦ λέγει ἡ κ. Βαριές καὶ περιπατεῖτε σιγὰ σὰς παρακαλῶ. . . . Καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος τῆς προξενεῖ πολὺ κακόν.

— Μετὰ εἰσῆγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας κόρης. Ἀπὸ τὴν κατάλευκον κλινὴν ἀνωθεν τῆς ὁποίας ἐκρέματο εἰς ἐσταυρωμένους καὶ ἐν κλαδί βαίτου, εἶδον νὰ ἐγερθῆ μίαν παιδικὴν κεφαλὴν με πρόσωπον ἀδυνατισμένον ἀπὸ τὴν ὀδύνην, με παρειὰς κοίλας.

— Κύριε, μοῦ λέγει, ἀποθνήσκω. . . ἀποθνήσκω χωρὶς νὰ τὸν ἐπανιδῶ. Ἐπιθυμῶ τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃ τὴν εἰκόνα μου! Ἄλλὰ, μὴ με κάμητε, σὰς ἰκετεύω, ἀκριβῶς ὅπως εἶμαι τώρα, προσπαθήσατε νὰ με παραστήσῃτε ὅπως ἦμην πρὶν. Ὅταν ἐκείνος ὅστις ἐπρόκειτο νὰ γινῆ σύζυγός μου ἐπιθυμῆ νὰ βλέπῃ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἄς τὴν εὕρισκῃ ὀλίγον ὅμοιον ὅπως τὴν εἶχεν γνωρίσει. . . καὶ ἀπειθυνομένη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς :

— Ἰωάννα, κτένισε τὰ μαλλιά μου, ὅπως με ἐκτένιζες ἄλλοτε. . . καὶ ἔπειτα δόσε μου αὐτὸν τὸν στέφανον, εἶναι ὅμοιος μετὰ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐφοροῦσα εἰς τὸν λευκὸν χορὸν τὸν ὁποῖον ἐδῶσαμεν πρὶν ἀναχωρήσει.

— Καὶ ἔκαμα τὴν εἰκόνα, στρέφον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀπισθεν μου, ὅπως σκουπίσω ἐν δάκρυ.

— Τὴν βλέπω ἀκόμη τόσον πλησίον τοῦ θανάτου, διορθῶνυσαν ἔμπροσθεν καθρέπτου τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς στέφανον! Ἡ ψυχὴ τῆς διήρχετο διὰ μέσου τῆς ἐπιδερμίδος τῆς.

Ἡ χεὶρ μου ἔτρεψε φίλε μου. Αὕτη ἰσχυροτέρα ἐμοῦ, ἰσχυρὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτά τῆς, ἐκρατεῖτο ὑψωμένη ἐπὶ τῶν ἑπροσκεφαλαίων αἱ παλάμαι τῆς ἀδυνατισμέναι ἐκοσμοῦσαν καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρει τὸ βάρος τοῦ σώματός τῆς, ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς ἐξέφραζαν μειδίαμα ἐκστατικόν.

— Ἀπέθανε τὴν ἴδιαν νύκτα κατὰ τὴν αὐγὴν.

Ἐν ἔτος βραδύτερον ὁ Ριχάρδος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἄναμ καὶ μετὰ ἐπισκέφθη περιεργάζετο τὸ ἐργαστήριόν μου συρίζων, ὅτε ἐξαίφνης μοῦ λέγει :

Ἄ! ξέρετε; ἡ νέα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶδατε εἰς τὰ Πυρηναῖα. .

— Ποια νέα;

— Ἐκείνη τὴν ὁποίαν θὰ ἐνυμφεύομαι

— Ἐ! τι;

— Νὰ ἀπέθανε!

— Ἄ! ἀλήθεια;

— Ναί μοῦ τὸ ἔγραψαν, ὅταν ἦμην εἰς τὸ Ἄναμ δὲν με ἐξέπληξε δὲ καθόλου αὕτη ἡ εἰδησις. Ἦτο ὡραία, ἀλλὰ κολλὴ λεπτὴ καὶ δι' αὐτὸ νὰ σοῦ πῶ πολὺ θὰ τὸ ἐσκαπτόμην, ἀν ἔπρεπε νὰ τὴν νυμφεύω.

Ἐπειτα λαμβάνων μίαν πιπὰν ἀπὸ τὴν ἐστὶαν προσέθεσε :

— Ἐπιτρέπεται;

— Ἄ τὸν οὐτιδανόν! ! Ὡς ἐθεβήλωνα, δύναται τις νὰ εἴπῃ, αὕτην τὴν εἰκόνα ἄν τοῦ τὴν εἶδα. Ὡς οὐδὲν τοῦ ἀνέφερον περὶ αὐτῆς.

Τὴν κρύπτω, ὡς βλέπετε μετὰ μεγάλως φροντίδος καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σηκώνω τὸ κάλυμμα, τὸ ὁποῖον τὴν καλύπτει καὶ μετὰ τὰ δύο δάκτυλα ἐπὶ τῶν χεῖλέων μου στέλλω εἰς τὴν δυστυχεῖ ἀποθανοῦσαν ἐν φιλημα. . . τὸ ὁποῖον ἴσως πηγαίνει νὰ τὴν εὕρη εἰς τὸν τάφον τῆς. Καὶ ὁ Σοὲλ ἔκλαιε πικρῶς.

(Rambou)

Μαρία Β. Ζερβουδάκη.

άν πάμε και καμπόσοι, μικρό κακό! Και ως να είχαν εξαντλήσει όλην τήν δύναμι, που τοῦ εἶχεν ἀφήσει ἡ αἰμορραγία τοῦ πληγωμένου χερσιῦ του, με τὰ ὠραία αὐτὰ λόγια ὁ δυστυχῆς στρατιώτης ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος. Με τήν πτώσιν του, ὅλοι οἱ ἄλλοι πληγωμένοι ἐπετάχθησαν ἀπό τὰς θέσεις των ὡς ἠλεκτρισθέντες. Ἐνόμισαν ὅτι ὁ στρατιώτης εἶχεν ἀποθάνει· ὅλοι ἐζήτησαν νὰ παραμερίσουν, νὰ ἀποσυρθοῦν, νὰ ἀφήσουν ὀλίγον τόπον ἐλεύθερον πλησίον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τόσον ὠραία εἶχε διερμηνεύσει τὰ αἰσθηματά του, και τόσον με τὰ τελευταῖα λόγια του εἶχε συγκινήσει και τοὺς σκληροτέρους ἀκόμη ἀπὸ αὐτοῦς.

Ἀλλὰ με τὸν αἰφνίδιον ὄλων ἀνατιναγμὸν ἠκούσθησαν ταῦτοχρόνως πολλαὶ φωναὶ πόνου, μὲν οἷς συγκρατούμεναι και ὦχ! και ἄχ! ἐπανειλημμένα, τὰ ὅπουα ἡ ἀπότομος κίνησις τῶν πληγωμένων μελῶν προεκάλει. Δύω, τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ἐσωριάσθησαν κάτω, ὁ ἕνας με τὸ χέρι εἰς τὸ αὐτί του, ἀπὸ τὸ ὅποσον ἔλειπεν ὀλόκληρον κομμάτι, ὁ ἄλλος εἰς τὸ χέρι του και ὁ τρίτος εἰς τὸν πληγωμένον ὄμων του.

Ἐν τούτοις περὶ τὸν ἀνκίσθητον στρατιώτην ὁ χῶρος εἶχε μείνει ἐλεύθερος και ἡ κεφαλή τοῦ ἀγενεῖου ἐκόμη ἐφήβου εἶχε κυλισθῆ χλωμῆ δεξιά και ἀριστερά, ἕως οὗ ἔμεινεν ἀκίνητος ἀκριβῶς εἰς τὰ πόδια τοῦ τραπέζιου τοῦ ἀκρωτηριασμένου στρατιώτου. Τὸ αἶμα ἐκεῖνου εἶχε πλημμυρήσει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι και ἡ κεφαλή τοῦ λιποθυμήσαντος ἀνδρὸς με τὰς πρώτας κινήσεις εἶχεν αἰματωθῆ, εἰς τρόπον ὥστε τὰ δύο μάγουλα και τὸ μέτωπόν του ἐφάνιντο ὡς μωλωπισμένα, και ἡ ὅλη εἰκὼν τοῦ νέου τοῦ σώματος, κρημνισμένου κάτω και ἀπὸ τὸ ὅποσον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλειπεν ἡ ζωὴ ἔκαμεν σπαρακτικὴν ἐντύπωσιν. Ἀλλως τε ἡ μικρὰ σκηνή, ἡ κακῶς φωτισμένη με τήν ὄσμην τοῦ νωποῦ αἵματος, με τὰς κραυγὰς τῶν πονούντων, με τὰς χλωμάς και μελαγχολικὰς μορφὰς τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπερίμεναν σειρὰν διὰ νὰ ἐπιθεθοῦν προσωρινῶς μέχρις οὗ μεταφερθοῦν εἰς Λάρισσαν, με τὰ δύο χέρια τοῦ ἀκρωτηριασθέντος, ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν ριμμένα, τὸ σύνολον τοῦ θεάματος αὐτοῦ κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ διὰ νὰ ἐμπνέη ἐν θουσιασμὸν διὰ τὸν πόλεμον.

Ὁ νέος ἰατρός ὁ ὁποῖος εἶχε φωνῆ πρὶν ἀδιάρητος εἰς τὸ βλέμμα τοῦ γέροντος συναδέλφου του εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη τήν κατάστασιν τοῦ αἰφνιδίως πεσόντος, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν και με πολλὴν προσοχὴν, τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τοὺς ὤμους και ἔθεσε τήν αἰματωμένην κεφαλήν του ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του. Γλήγωρα νερὸ και ἐπιδέσμους, εἶπεν εἰς τοὺς δύο στρατιώτας νοσοκόμους, οἱ ὅποιοι ἔτρεζον νὰ τὸν βοηθήσουν. Φίλε μου θὰ περιμένετε, κατ' ἀνάγκην εἶπε πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν, ὁ ὁποῖος με βλέμμα μελαγχολικὸν παρηκολούθει τήν μικρὰν σκηνήν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσει τὰ ὠραία λόγια τοῦ στρατιώτου.

— Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σὲ βοηθήσω, διὰ νὰ σωθῆ ὁ καυμένος αὐτός, εἶπεν ὁ ἀνθυπολοχαγός φέρων τὴν τὰ βλέμματά του χαρούμενα πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ γέρον ἰατρός δὲν εἶχε χάσει καιρὸν, εἶχε κατορθώσει νὰ σταματήσῃ τὸ αἶμα τῆς πληγῆς τοῦ στήθους και νὰ ἐπιδέσῃ αὐτήν. Δὲν εἶναι οὔτε θέσις κατάλληλος ἐδῶ, οὔτε

ὦρα δι' ἐξαγωγήν τῶν σφαιρῶν, εἶχεν εἶπει. Τώρα τὸ πᾶν εἶνε νὰ συνέλθῃ διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὴν Λάρισσαν. Και ἔκαμεν ὅτι τὰ πρόχειρα μέσα τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης τοῦ παρεῖχαν, διὰ νὰ κάμῃ τὸν πληγωμένον του νὰ συνέλθῃ. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ὁ ἀνθυπολοχαγός εἶχεν ἀλλάξει ἔκφρασιν μορφῆς ὁ τραυματίας λοχαγὸς εἶχεν ἀνοίξει τὰ μάτια του και σχεδὸν ἐμειδίκα πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν εἶχεν ἐνοήσει που εὐρίσκετο, ἀλλ' οὔτε ἐνθυμεῖτο τί εἶχε συμβῆ. Ὅταν ὅμως ἤκουσε τὸν ἰατρὸν νὰ τοῦ λέγῃ, ὅτι δὲν ἦτο τίποτε, και εἶδε γύρω του ὅλους ἐκεῖνους τοὺς στρατιώτας με τὰ πονεμένα πρόσωπα, τότε ἐνεθυμήθη. Συγχρόνως ἕνας πόνος ἀρκετὰ δυνατὸς εἰς τὸ στήθος και ἐν μούδισμα τῆς κάτω σιαγόνας τὸν ἐπᾶνέφεραν ἐντελῶς εἰς τὴν πραγματικότητα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γλυκίσμα μῆλων. Καθαρίζετε τὰ μῆλα σας και τὰ κόπτετε εἰς πολὺ λεπτὰς φέτες. Ἀνοίγετε ἕνα φύλλον με 100 δρ. φαρίνα γαλλικὴν τὴν ὁποῖαν κάμνετε σωρὸν και εἰς τὸ μέσον ρίπτετε αὐγόν. Ὅταν τὴν μαλάξετε, προσθέτετε γάλα, ἕως οὗ νὰ ζυμώνεται καλά και νὰ ἀνοιγῇ εἰς φύλλον λεπτόν και ἀρκετὰ μεγάλο. Στρώνετε τότε ἕως τὸ ἡμισυ ἀκριβῶς τοῦ φύλλου ἐν λεπτόν στρώμα μῆλων, τὰ σκεπάζετε ἀπὸ ἐπάνω με ψιλὴν ζάχαριν και κανέλλαν και ἐπαναλαμβάνετε μῆλα ζάχαριν και κανέλλαν, ἕως οὗ ἐξαντληθοῦν τὰ μῆλα σας. Τότε σκεπάζετε με τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ φύλλου και ἔπειτα διπλόνετε τὸ ὅλον μαζὺ εἰς 4 ἢ και περισσότερες διπλες, κατὰ τὸ πάχος τοῦ θέλετε νὰ δώσετε εἰς τὸ γλυκίσμα, τὸ κόπτετε ὡς τὸν μπακλαβά και τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ὅταν τὸ φέρουν τὸ σερβίρετε και τὸ σκεπάζετε με ζάχαριν και κανέλλαν, εἶναι νόστιμον και ὑγιεινόν.

Παστίτσιο κημῆ. Λιώνετε μέσα εἰς ἐν ποτῆρι γάλα 2 κουτ. λίες φαρίνα και ἔπειτα προσθέτετε 6—8 αὐγά κτυπημένα ἀναλόγως τοῦ παστιτσιου. Ὅταν τὰ ἐνώτατε καλά ὅλα μαζὺ, και ἀλατίζετε τότε βάζετε εἰς τὸ τηγάνι ἀρκετὸν βούτυρον διαιρεῖτε τὸ μίγμα σας εἰς 6—7 δόσεις και με κάθε μίαν κάμνετε ἀπὸ μίαν λεπτήν πῆτταν ὀμελέτταν. Χωριστὰ ἔχετε κοκκινιστὸν τόνκημά σας, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἔχετε ἀραιώσει ὀλίγον και βράζει ἢ με δυνάτον ζουμί ἢ με σάλτσαν τομάτα και κρασι. Βάζετε τότε εἰς μίαν πιατέλαν στρογγυλὴν μίαν πῆτταν αὐγῶν και ἐπάνω ἐν στρώμα κημῆ και ἐπαναλαμβάνετε ἕως οὗ ἐξαντλήσετε ὅλες ταῖς πῆττες σας. Θέτετε τότε ἐπάνω μίαν φόρμαν, διὰ νὰ δώσετε σχῆμα, διορθώνετε και σερβίρετε εἰς τὸ τραπέζι.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ Κ^{ου} ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσχετε νὰ ἰδῆτε ποικιλίαν δερμάτων ὄλων τῶν ζώων και φόρμας τελειοτάτας και κομφοτάτας εἰς τὸ μέγαν ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἄπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα και τὴν Διεθνῆ Ἐκθεσιν τῆς Λίλλης, ἐν ἣ ἐτιμήθη και διὰ χρυσοῦ βραβεῖου και μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατὰστημά του με ὅτι ὠραῖον ἔτι κομψὸν ὅτι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἕνα ἱκανοποίησιν τὴν καλίσθησιν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατσίας του.